

תלבות שבת סימן שעדר

כיאורים ומוסיפים

שאין דינו בכרמלית גמורה אומרים בו הוואיל והוורתה הותריה. [וראה ביהיל לעיל סי' טב ס"א ר'יה או, עמברואר מדברי שבעת הדחק יש להקל שכן קרבף פחות מבית סאותים אסור את הדטלול, אף אם היה פרוץ לו קדם השבת].
ואם החצר נפוצה לקרבף שנורלו יותר מבית סאותים, בתב בחודשי אבן העור (ערובין כה, ב) שאומרים שבת שהוורתה הוורתה. מאידך, בשווות אבני נור (שם) בתב, שקרף יותר מבית סאותים דינו בכרמלית גמורה, ולכלו עלמא אין אומרים הוואיל והוורתה הותריה, וכן דעת הישועות יעקב (ס"י שחם ס"ק א) שידעת שנח ס"ק לו) שהעיגן על דברי האבן העורה.

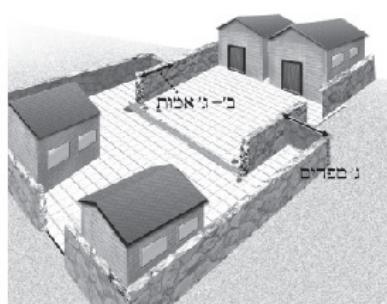
[ביהיל ד"ה לרמולת]
וזאפשר לאקלע-לעקלען שיש קדר עליון⁽¹³⁾.

(13) והחוירא (ארוח סי' טו ט"ק י"ח) נקט להקל בזה, וציין שהביהיל עצמו לעיל (סי' שמנו ס"א) חעתיק את דברי היס' לדקל.

[משנ"ב ס"ק יז]
בשתיים ושלוש אמות⁽¹⁴⁾, כזה⁽¹⁵⁾.

(14) בן דוד לשון רש"י (ערובין ט, ב ד"ה ננכני). וההפרמג (אי"א סי' שחה ס"ק ז) תמה, שלא מעצנו מקור לשיעור זה של של' שיטים ושלוש אמותה, וכותב, שאם כולה קתונה ונכויים כי טפחים לתוך הגירלהדי בכרך. וטענו ביאר הביהיל לעיל (סי' שחם ס"א ד"ה וכאגו), שאם ייכנסו פחתה מט' טפחים ייחשב מדין לבוד איבלו לא נכנסו כלל לפנים הגROLה עטן כתוב הרשבאי וערובין שם ובבבorthה הדרש בית נחבות ש"א סי' טז) והריטב"א שם (ד"ה ופרקינן). מאידך, החוירא (ארוח סי' טו ס"ק יב) הביא בעש הגותה הב"ה (ערובין ט, ב על דבר חוס' ד"ה בותל), שדי אם כולה הקתנה יינטנו רק משדי לחדר הגROLה. וכן סח' להלכה (שם ס"ק ד).

(15) כוה ז'

[משנ"ב ס"ק יט]

ונקי לא קה מפלג כללו⁽¹⁶⁾.

(16) הימינו, שהחצר הקתנה ניתרת על ידי יגראה מבחוון ישוה מבפנים/ המשר במילואים עמוד 26

[ביהיל ד"ה גוסתם הפתוח]
וניה קה לא בקדאי שמודד להענוגות⁽¹⁷⁾.

(17) והחוירא (ארוח סי' צח ס"ק ט) דחה ראייה זו שטפלת אינה שטמדה לדתפנות באotta שבת, ולכן בערכו לשבת אחת ונפלת מפללה זאת, מה שאין כן בתקללה צירת הפתח בערך שבת שהיא עומרת להזתקן באמצעות שבת על ידי נבר ווכמו שכחוב הנשותם אדם (שב) שנור להתקן על ידי נבר להציג מוחטה של ריביטן). בזה אפילו נתקללה לפני שבת מותה. אמן, להלכה הסכימים החוויא עם דברי המשנ"ב, שם נתקללה לפני שבת אסור.

[משנ"ב ס"ק יז]
בזמן שפין-השיטות קיה מאר, בפוך לכל השפטות.

(18) בדין זה של שבת הוואיל והוורתה הותריה, הובא בגמרא (ערובין צג, ב) שבחלקו רב ושמואל, דעת רב שעאן אומרים הוואיל והוורתה הותריה, ומותר לטלול בתוך החצר רק בתוך ר' אמותה שימושו סובר שאומרים הוואיל והוורתה הותריה, ומותר לטלול עד המחיצה. והשריע פסק כשמואל, וכמברואר בבארא גאלוח (אות ה). אכן, בתוס' שם (ד"ה לא) הקשין, שבטאוגיא זו פסק אבוי כשמואל לקולא שלא ברב, וαιלו במקצת שבת (כב, א) אמר אבוי, שבבל ניקוב שנחלקו רב ששמדו הלאה בחרום ר' רב, לבך ממי מוקומות. ויריצו שפעים שקיילתו של שמו אל מביאה לידי חומרא וחומרתו של רב מביאה לידי קולא, והיוו ששלשמדו שסובר שאומרים הוואיל והוורתה הותריה, אומרים גם הוואיל ונאכורה נאסורה. מה שאין כן לר' שחולק על דין הוואיל והוורתה אין אומרים הוואיל ונאכורה נאסרה. ובעיקר דין הוואיל ונאכורה שם].

[משנ"ב ס"ק ט]
אבל ובו' לכט מליח אסורה) וכו', דשס לא נפרץ אלא למחזר שהוא רשות הניתן פ' ממוחזון⁽¹⁸⁾.

(19) ומברואר שפתחה לכרמלית שהיה גדור בפתחו בוצרת הפתח והתקלקל המשקוף בשבת נפרץ לכרמלית בפרירה של עד עשר אמות, כתוב בשווית הר הכרמל (ארוח סי' י"ח) שבשבעת הדחק אפשר לציז' את דעת מיקצת הפווקים, ששהמחייבות קיימות ופתחה המבויה לכרמלית אומרים הוואיל והוורתה, ואך שלבת הדרכוי משה (ס"י שחג אות יז) וברמי"א (שם ס"כ), מימ' בין שמייקר הדין ר' ב שני פסין מושחו כשבעזרו העני של המבויה יש צורת הפתח, אך בנפסק החבל או המשקוף העלויין בעד אחד. יכול למסמך על הנקוב של הצוותה הפתח שבעזרדים מдин ב' פסין [זמנועיל אף שלא כמרק על הפסין מערב שבת, בבדעת השווית רעקי"א (מהדריך סי' ל"ח) שבפסין אין צורך לסמך מעורב שבת].

(20) ואב החצר נפוצה לקרבף שנורלו פהות מבית סאותים, כתוב בשווית אבני נור (ארוח סי' טא אותוות ט-ב) שלרצת הריבע אין אומרים הוואיל והוורתה הותריה. מאידך, לדעת רש"י וסייעתו פון

מילואים הלבות שבת סימן שעב המשך מעמוד הקודם

26

(10) ובאופן שיש חשש שעל ידי שימוש בפניה יתMOOTH מגובה עשרה טפחים על פני רוחב עשר אמות, כתוב החוזיא (אויח' סי' צח סי' א) שאסור לעמודר בפניה, שהרי צריך לשטור שלא תפחית המוחיצת, מושות שחוחשים שמאנו ובירא לטלטל לאחר שתפחית.

[משניב ס'ק קמ]
אפלו בחל אסור (וכר¹⁰³)

(10) וליה עץ ואבן מהוחיצות שטפיות העיר בום חול, כתוב החוזיא (אויח' סי' צח סי' ג) שלפי דבר הראש אסור, אם לא שערתו לסתור את כל המוחיצת. כתוב שלמענש אין אלו נזהירות מה.

תבן בשכת ואחר כך מטלטל בשכת, חוששים שמא יבו לטלטל ובשבת הבאה, אבל בחול מותר לו ליקח מהותני ואין חושש שותצעט ויראו לטלטל בשכת הבאה, מושם שבודאי יבדוק קורם שבת אם המוחיצת בשורה.

(10) ולטעם הכתב רשי' (עורבי עט, א, ד'ה בין דרכם, ביפורויש העני) ובן המיא היבי, שוק התבן שמעשרה טפחים ולמנה אסורה, אבל מעשרה ולאעלת שאין בו צורף למוחיצת, לא הקצחו למוחיצת ומוחזריא (שם סי' א) הוכוף לחדר, שם התבן עד שירא י' אמות לחדר והמוחיצה אינו זוקצת, מאחר שעדי' אבודת פתח הוא ולא פירצת.

[משניב ס'ק קלט]
(היום לא ס'ישין לדלא נחמעט מעשנ'ה¹⁰⁴)

הלבות שבת סימן שעב שעג המשך מעמוד רmag

מושית לווית, לבין אם הוא מונח באלביסון מוצב לאמצעו, אלא כל שננדר עומד באלביסון איינו נחכש פתוח, מושם שאין דרך להלך כך. ומכל מקום הטפק באוטן שהגוזטראות בולטות זו כנוג וו מה¹⁰⁵, והעביד את הנדר באלביסון של ג' טפחים, שבזה כיו' שאפשר לתקע ולהעמיד ישר, יתכן שנחשב לפתח בר קיינה.

הלבות שבת סימן שעב המשך מעמוד רמד

(עורビון פט, ב דיה ושותנויא), שום אם יש בלינה על גבי הגנות ואין המוחיצת התוחנות נוכחות, מימן אם מוחיצות הבית עורפות לעלה אפלו בפחות מעשרה, נחכש במחיצת הפিירות.

(20) וחוזיא (אויח' סי' קה סי' ק) היבא בשם הרשבי'. שאם בני הגג הגROL עשו מוחיצת על הגג שלחט ובני הקטן לא עשו, מותר להבי הגג הגROL ליטלט גם בוג' הקטן [צדעת רב יוסף בערוביין פט, ב], וכן כתבו הריטביא והמנזרויהם שם. ודעתי הבית מאיר (בכ"ז) שלhalbכה לא קריימה לא בדעה זה [וראה בשונה הלאבות (צ'ה) מה שכתב בדעתה המושביב].

[משניב ס'ק נג]

שבל גג הקטן היה יכול גנד גג הדודל הסמוך לו¹⁰⁶. (21) ואף אם הגנות אינם מחוברים ממש זה זה, כתוב בשווית אבוי נור (אויח' סי' רעב אות א) שככל שהמරחק ביןיהם הוא פחות מארבעה טפחים אין אומרים גוד או סrisk, מושם שמחיצת צרכיה להיות סמוכה לחלק ארבעה טפחים, ושהמරחק בין הגנות פחות מארבעה טפחים, המוחיצת צריכה להיות ריאת חלל ארבעה ואין עליה שם מוחיצת, ולא שייך לומר גוד או סrisk. נאולם, ראה במתה שהובא לעל סי' שעב סי' קויט מהעיר צ'וין.

[משניב ס'ק טט]

נראן לה שיזרי כחל מקאן ומפאניין).

(21) ואם אורך הגיאופים יותר מארבע אמות, כתוב החוזיא (אויח' סי' פח סי' יא) שנוקטים להלכהណ' מעדות הראשונים שאינם מתרדים מוקן טראה מבוחן ושאלק על פי שמותירם את הגורלה. מושם שנואה מבבטים מועל זהא גם ביותר מוד' אמות, און אומרים שישTEL מוקן מוען לקטנה). והקטנה אסורה אף אם בותלה אין נכסים לגוזלה ניראה עד בענן וזה לעל סי' שנח סי' קח צ'.

[משניב ס'ק כא]

נקט לשון צפראן אידי דסעריך גזין.

(22) ולדבריו מורייך ודעת לשון המשנה (עורביין צב, א) שהבאה בירושא את דין גג, ולא הובירה בדין והוא לשון נפרעה אלא ים גודל סמוך לכאן, הנדרול מטור והקטן אסורה, ובכיפא שהבאה המשנה את דין חצר, לשון המשנה הוא יזכור גוזלה שנפרצה לקטנה).

[שעב סי' קויט]

רכמו שכקבו איזה מפ'רים בכאור המשגה¹⁰⁷ וכו', קא יש צליגבו מלפעלה בחרזותה¹⁰⁸.

(23) כן פירש הרמב"ם ביפורויש המשנה. פירוש אחר כתוב הריטביא

ל'זו לא: ב' קה' כה' כל' בין שמי' חזרות וערבה כל אחת לעצמה *ונזכרן בכתל בשבת, מפרים לטלטל כל' בשבת (ו) כל אחד בחצרו (ח) יאכל צידר בלילה בביתו. (ט) אכל צידר שנפרצה בשתה לרשות־הרבאים או *לברמלית, אסור: ג' יאכזר קטעה (ו) שנפרצה קדם שבת (יא) במלואה לזרולה (יב) יאנין בפרצה יותר מעשר' אמות. (ז) גדרולה מתרה (יר) להוציא כלים ששבחו בבית לחצירה (טו) אם ערקה לעצמה, (ט') יוקטינה אסורה להוציא כלים ששבחו פניה לחצירה אלא אם ירכז ערכו ניחד; (ז) והינו יפננכשין פהלי אקצתה לגדולה, *יכי' שקטלן קפניד (יר) מפלגים שלשה טפחים אפקתלי אחר הקדרולה, (יט) דאסם לארכן קטעה נתרה על־ידי ינראה מבחויז ועשרה מבפנים: ד' (כ) יאג גען (כג) *שגביעץ (כב) קדם שבת (כג) יAMILAO ליגג גדריל. (כד) *(גען) אסור להעלאות עליו כלים (כח) ששבחו פניה. (כו) וגדרול מתר;

באור הלהב

ובולטן תורף הגדולה (ו) משדים ושלש אמות[!], קובה⁽¹⁵⁾: (יח) מפלגים שלשה טפחים וכו'. דהינע,��וקם בניות מהמצוות הקתוצה מפלגאות מתקלי אוך הגדולה שבצד. וכא-דבצין שלשה טפחים, דאי לאו כי אמרין לבוד לאורך הגדולה וברו' כללו לא כה מפלג בצללו⁽¹⁶⁾: (יט) דאס לא-יבן קיפה קטנה נתרת וכו'. רוזה לופר, ראם לא קיו נכני ובולטן כתלה קטנה לחוף הגדולה, קימה בס' קטנה מחרתא. (ו) דא-על-רב דשיה מבנים, שענבר בעוכבה רוזה כל כתלי ארפה שערן, שעאין שם מפלל וזכה לפאותיה בלוט וווננט בבל מלואה, פורי מבחן בותק הגדולה גאנין לה שייזו פול מקאן ומקאן⁽¹⁷⁾ [וונט]. אוטו ערך ש-הגדולה עוצפת על קטנה ונונט בכם, תשתרוי גם דקטנה]. מה שעאין בין בשובלטן כתלי קטנה לחוף הגדולה, נכר שאוון שיירוי כתל של הגדולה העומדרן מאחדו פרצת דקטנה אין שון לא: ד (ב) גאנטן וכו'. אבל אם שיי הגאנין (ד) שין, ואוקרי זה צל לא אקלו אם איעס יומר מעשר אפוד, רהורי נברצ'ו במלואן זה להזה: (כא) שנפרץ וכו'. לאו דזאך, והפינה, שעינה פתחא לאג האסנקן לו, דבגיג (עו) לא איזרי בשיירה מפקלה מהיחסה, ונוקט לשון 'נפרץ' אידי רסעיף גראן: (כב) קעם שבת. דאי שבת. אמרין כיוו שחתנה חפנד, ומפ'יל: (כג) במלואו לאג בדול. החינו שפל גז הקטע הינה מכך נגיד גז הגדול השמו ליזו, ומניי נמי שלא ערבו בעלהם חד, וגס שאין גז הקטע בחוקין ייזר לעשר אפוד, וכיניל בסעיף ג: (כד) גאנטן אסיך להצעלה וכו'. דהורי נפרץ לרשות חברו קאיסויל: (כה) ששבתו בבייה. האלו (ט) פילים שעשתה עלי נגע מעד לטלטלים אפלו לנו קברנו בל עירוב גל, וכיניל בסיקין שעב סען א: (כו) וגדרל מפּר. להוזיא כל' הבית על

שער הצעיר

(19) בידויוקה: (ו) פסוקים: (ב') בצל מCKER ש-: (ז') קשות: (ט') כן מושג ע- מרשי' וגם כרא' ש- הקמייה. ובגדאי כתור שכתב לשלין שפץ לא נמלך עלי, בצלל פרטך ארך לפresher בן דבורי ששלוחני, דיא פירוי קשיש לאן גענול קהיית זומם לאַנטן זיה קחיזויא אַלְאָ שפץן לו במלואו, ומכו שבחור אויה קפרשס בקארד בעקער(20), אסיך מהו זה השם דשלומינץ'רוּהָ? אעל האים נברות וכדי קוי קנקיות, קא יוש גליגו מאעלזה בחוץ'(21), וכן גברין פעל עטיק האנון אונש לאַג זה גדרל אחיםות, פטב בקדאי דרבנן אפלוי אט אנט בערוה נפער מהנאן, בגין פטב פטב ביטמאן, וכן גמאלר

ארדכי שהארון בוה: (טז) פון מרכח ארליך:

אנו מודים: (1) **הרב מרדכי לוי** – בראון (2) **הרב יעקב לוי** – קוזנץ